



НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В АВТОНОМНІЙ РЕСПУБЛІЦІ КРИМ ТА М. СЕВАСТОПОЛІ
вул. Антоновича, 114 м. Київ, 03150, вул. Сенявіна Адмірала, 128, м. Херсон, 73034,
gump@cr.police.gov.ua, Ідентифікаційний код 40108756

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Київ

«22» листопада 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 1 відділу Слідчого управління Головного управління Національної поліції в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі майор поліції Ткач Ігор Ігорович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022111050002470 від 04.08.2022 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст. ст. 111, 112, ст. ст. 276, 277, 278 КПК України,-

П О В І Д О М И В:

Найданову Лінхобо Цидендамбаєвичу, (рос. Найданов Линхобо Цыдендамбаевич), 15.01.1996 року народження, уродженцю республіка Бурятія м. Улан-Уде російської федерації, проживаючому за адресою: рф, республіка Бурятія, м. Улан-Уде, військовослужбовцю зс рф, рядовому, старшого навідника 2 гаубично самохідно-артилерійського взводу, 1 гаубично самохідно-артилерійської батареї, гаубично самохідно-артилерійський дивізіон, 5 окремої танкової бригади (5ОТБр), зс рф, в/ч № 46108 з місцем дислокації м. Улан-Уде, республіки Бурятія, рф,

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого:

- **ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України**, тобто у жорстокому поводженні з цивільним населенням та вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднані з умисним вбивством за попередньою змовою групою осіб.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Найданов Л.Ц.:**

З 19.02.2014 представниками російської федерації (далі – рф) розпочато збройне вторгнення збройних сил рф (далі – зс рф), приховане твердженням керівників рф про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту рф та іншими підрозділами зс рф здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18.03.2014 рф оголосила про офіційне включення Криму до складу рф.

Одночасно з цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та зс рф представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і до нині.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації рф окремих територій України є 19.02.2014. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими рф з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими рф (зокрема, окупаційною адміністрацією рф) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24.02.2022 президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, зс рф, інші збройні формування рф та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку рф, Республіки Білорусь та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії російської федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти рф) та ін.»).

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією рф проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Відповідно до вимог ст. 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаагської конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07.03.1955 визнані Урядом СРСР, передбачена заборона атакувати чи бомбардувати в будь-який спосіб незахищені міста, поселення, помешкання чи будівлі.

Статтею 7 Закону України «Про правонаступництво України» від 12.09.1991 визначено, що Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Стаття 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 та стаття 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 забороняють акти насильства чи погрози насильством, які мають основною своєю метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Стаття 52 Протоколу I забороняє здійснювати напади на цивільні об'єкти та зазначає про те, що напади повинні суворо обмежуватися об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин, дає явну воєнну перевагу.

У свою чергу частина 2 статті 54 Протоколу I захищає цивільні об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення. Зокрема, заборонено піддавати нападу або знищувати, виводити або доводити до непридатності об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення, такі як запаси продуктів харчування, сільськогосподарські райони, що виробляють продовольство, посіви, худобу, споруди для забезпечення питною водою й запаси останньої, а також іригаційні споруди спеціально з метою не допустити використання їх цивільним населенням або супротивною стороною як засобу підтримання існування, незалежно від мотивів, ніби викликати голод серед цивільних осіб, примусити їх до виїзду або з якої-небудь іншої причини.

Крім того, стаття 57 зазначеного Протоколу зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. У зв'язку з чим мають дотримуватись, у тому числі, такі запобіжні заходи.

Ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати.

Відповідно до вимог частини 1 статті 3 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 (надалі – Конвенції), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто hors de combat унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- a) насилля над життям й особистістю, зокрема, всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- b) захоплення заручників;
- c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;
- d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до частини 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно до частини 1 статті 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Положеннями статті 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 31 Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно статті 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до положень частини 3 статті 146 Конвенції сторони вживають заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

Так, статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні

травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який ідеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізняти себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Окрім того, статтями 48, 50 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів від 08.06.1977 (надалі – Протоколу I) передбачено, що цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та 6 Третьої конвенції та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою. Для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Вживаючи заходи з відсічі збройної агресії РФ, у період з 24.02.2022 упродовж 2022 року та серпня 2023 року Збройними Силами України

проводяться успішні контрнаступальні дії, що дозволило звільнити з-під окупації зс рф території Київської, Сумської, Чернігівської, Харківської, Миколаївської областей та окремих районів Запорізької, Херсонської, Донецької та Луганської областей.

Водночас встановлено, що до широкомасштабного збройного вторгнення на територію України причетне заздалегідь створене російське угруповання «Схід» під керівництвом військового командування Східного військового округу рф, на яке згідно наперед розробленого плану покладалося здійснення збройного вторгнення на територію Київської області, а також подальше продовження ведення бойових дій проти Збройних Сил України, з метою захоплення і окупації усієї території Київської області і міста Києва.

Для виконання покладених на російське угруповання «Схід» завдань щодо збройного вторгнення на територію Київської області, захоплення і окупації її території і міста Києва, окрім з'єднань і військових частин Східного військового округу зс рф, до складу указанного угруповання військово-політичним керівництвом рф і командуванням зс рф були передані інші підрозділи Повітряно-десантних військ зс рф, Сил спеціальних операцій Головного управління Генерального штабу зс рф, Військово - морського флоту зс рф, а також зведені підрозділи Федеральної служби військ Національної гвардії рф.

Після здійснення широкомасштабного збройного вторгнення військовослужбовцями підрозділів зс рф у складі російського угруповання «Схід» на територію Київської області і окупації окремих її територій, останні у період з 24.02.2022 та щонайменше по 31.03.2022 вели систематичні масовані бойові дії проти підрозділів Збройних Сил України, із застосуванням військової авіації, артилерійських та ракетних ударів, броньованої техніки та іншого озброєння.

Серед інших, до складу указанного російського угруповання «Схід» військово-політичне керівництво рф і командування зс рф залучило військовослужбовців 5-ї окремої гвардійської танкової Тацинської Червонопрапорної ордена Суворова бригади 36-ї загальновійськової армії Східного військового округу збройних сил російської федерації (далі 5-та ОТБр) (військова частина № 46108 з місцем постійної дислокації у м. Улан-Уде, республіка Бурятія, російська федерація), до якої входили військовослужбовці гаубично самохідно-артилерійського дивізіону.

При цьому підрозділи 5 ОТБр, відповідно до загального замислу бойових дій військового командування «Схід», повинні були здійснювати наступальні дії на території Київської області, в районі ділянки автодороги міжнародного значення М06 Київ-Чоп між населеними пунктами Мила та Березівка Бучанського району Київської області, а також контролювати захоплену територію і здійснювати спротив силам оборони України.

До складу 5-ї ОТБр окрім інших, наразі не встановлених досудовим розслідуванням осіб, на посаді старшого навідника 5 гармати, 2-го гаубичного самохідного артилерійського взводу, 1-ї гаубичної самохідної артилерійської батареї, гаубичного самохідного дивізіону входили військовослужбовці

збройних сил російської федерації, рядовий **Найданов Л.Ц.** та ефрейтор Ільяров С.А.

На виконання наказів свого військового керівництва, **Найданов Л.Ц.**, Ільяров С.А. (обвинувальний акт відносно якого скеровано до суду), та інші, наразі не встановлені досудовим розслідуванням, військовослужбовці гаубичного самохідного дивізіону 5 ОТБр, 02 березня 2022 року перебуваючи за адресою: Київська обл., Бучанський р-н., с. Березівка, здійснювали патрулювання вищевказаного населеного пункту, маючи при цьому отриманий не пізніше 02.03.2022 від невстановленого на даний час досудовим розслідуванням командира, наданого в порушення ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 4, ч. 1 ст. 27, ст. 32, ч. 3 ст. 146, ст. 147 Женевської Конвенції (VI) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 43, ст. 48, ст. 50, ч. ч. 1, 2 ст. 57 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, злочинний наказ здійснювати розстріл усіх цивільних транспортних засобів та цивільного населення, яке пішим ходом чи на автомобілях могло б пересуватися по вулицях зазначеного вище населеного пункту.

При цьому **Найданов Л.Ц.**, Ільяров С.А. (обвинувальний акт відносно якого скеровано до суду), та інші, наразі невстановлені досудовим розслідуванням військовослужбовці гаубичного самохідного дивізіону 5 окремої танкової бригади (5ОТБр) 36 загальновійськової армії Східного військового округу збройних сил російської федерації, усвідомлюючи злочинність відданого невстановленою досудовим розслідуванням особою наказу, а також суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, діючи за попередньою змовою групою осіб, прийняли рішення виконати вказаний наказ та здійснювати розстріл усіх цивільних осіб як піших так і на автомобілях, які мали намір 02.03.2022 року рухатися вулицями с. Березівка, Бучанського району, Київської області. Тим самим, у останніх виник спільний умисел на вчинення злочину, пов'язаного з жорстоким поводженням з цивільним населенням та вчинення інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, поєднані з умисними вбивствами.

Реалізуючи свій злочинний намір, направлений на жорстоке поводження з цивільним населенням, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, **Найданов Л.Ц.**, здійснюючи несення служби на блок посту, розташованого навпроти будинку № 5-В по вулиці Лесі Українки в с. Березівка Бучанського району Київської області, разом з Ільяровим С.А. (обвинувальний акт відносно якого скеровано до суду) та іншими, наразі невстановленими на даний час військовослужбовцями рф, грубо порушуючи вимоги ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 4, ч. 1 ст. 27, ст. 32, ч. 3 ст. 146, ст. 147 Женевської Конвенції (VI) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 43, ст. 48, ст. 50, ч. ч. 1, 2 ст. 57 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, достовірно знаючи, що у с. Березівка, Бучанського району,

Київської області знаходиться цивільне населення, яке може пересуватися вулицями вказаного населеного пункту на цивільних транспортних засобах, діючи з метою умисного вбивства цивільного населення, приблизно о 17 годині 00 хвилин 02.03.2022, побачивши транспортний засіб марки PEUGEOT 308, білого кольору, д.н.з AA2801KX, який рухався по вул. Лесі Українки с. Березівка в їх напрямку під керуванням цивільної особи - гр. Авдеева Василя Івановича, 18.08.1974 року народження, з автоматичної вогнепальної зброї, вчинив без будь-яких попереджень разом з військовослужбовцем зс рф Ільяровим С.А., що спільно з ним ніс службу на блок посту, розстріл вищевказаного транспортного засобу, здійснивши разом не менше 21 пострілу з автоматичної вогнепальної зброї калібру 5,45x39 мм та 9x39 мм по вищевказаному транспортному засобу.

В результаті вказаних дій **Найданова Л.Ц.**, вчинених за попередньою змовою із військовослужбовцем зс рф Ільяровим С.А., Авдеев В.І. згідно висновку судово-медичної експертизи, отримав сліпе вогнепальне кульове поранення лівого плечового суглобу, сліпе осколкове поранення правого колінного суглобу з багато уламковими переломами правого наколінника і зовнішнього виростку правої стегнової кістки, однак, залишався живим за кермом вищевказаного транспортного засобу.

Після цього **Найданов Л.Ц.** спільно з Ільяровим С.А. підбігли до водійських дверей автомобіля марки PEUGEOT 308, білого кольору, д.н.з AA2801KX, відкрили їх та примусово, силоміць, витягнули з автомобіля пораненого Авдеева В.І., після чого, наклавши жгут на праву ногу останнього, спробували провести його допит, посадивши на землю біля переднього бамперу вищевказаного транспортного засобу ближче до пасажирської сторони автомобіля. Однак, у зв'язку з отриманими пораненнями, Авдеев В.І. не зміг відповідати на питання, в результаті чого **Найданов Л.Ц.** та Ільяров С.А. вирішили довести до кінця свій злочинний намір, спрямований на жорстоке поводження та вбивство цивільного населення.

З метою доведення свого злочинного наміру до кінця, приблизно о 17 годині 00 хвилин 02.03.2022 року **Найданов Л.Ц.** наніс один удар прикладом АК –74 в обличчя Авдеева В.І., після чого Ільяров С.А. здійснив один постріл з ГСС «Вінторез» в голову лежачого потерпілого, внаслідок чого Авдеев В.І. згідно з висновком судово-медичної експертизи отримав багатоуламковий перелом основи черепа та лицьових кісток, наскрізне вогнепальне поранення голови, які перебувають в прямому причинному зв'язку з настанням смерті останнього.

В цей же день **Найданов Л.Ц.** спільно із військовослужбовцем збройних сил російської федерації Ільяровим С.А. заховали труп загиблого в каналізаційному колодязі на узбіччі 37-км автодороги «Київ-Житомир» поблизу АЗС БрСМ с. Бузова Бучанського району Київської області.

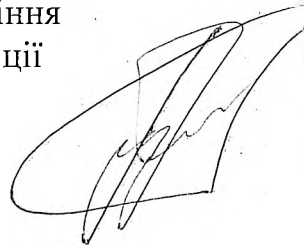
Внаслідок скоєних на виконання злочинного наказу, відданого невстановленою на даний час досудовим розслідуванням особою, всупереч вимог ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 4, ч. 1 ст. 27, ст. 32, ч. 3 ст. 146, ст. 147 Женевської Конвенції (VI) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949,

ст. 43, ст. 48, ст. 50, ч. ч. 1, 2 ст. 57 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977, військовослужбовцями збройних сил російської федерації гаубичного самохідного дивізіону 5-ї ОТБр **Найдановим Л.Ц.** та Ільяровим С.А. вищевказаних злочинних дій, загинув Авдеев Василь Іванович, а також заподіяно потерпілій стороні матеріальну шкоду на загальну суму 168548 гривень 33 копійки у вигляді пошкодження автомобіля марки PEUGEOT 308, білого кольору, д.н.з AA2801KX.

Таким чином, Найданов Лінхобо Цидендамбаєвич обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 438 КК України, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, а саме - у жорстокому поводженні з цивільним населенням та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднаному з умисним вбивством, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Повідомлення склав:

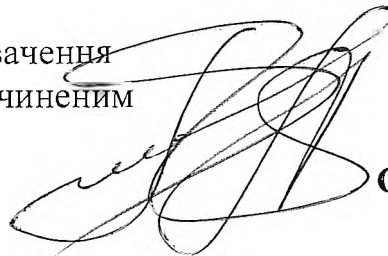
Слідчий у кримінальному провадженні –
старший слідчий в ОВС слідчого управління
Головного управління Національної поліції
в Автономній Республіці Крим
та м. Севастополі
майор поліції



Ігор ТКАЧ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор другого відділу управління
процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора



Сергій РЕВЕЛЮК

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2023 року

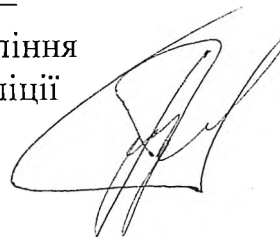
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» _____ 2023 року

Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

Слідчий у кримінальному провадженні – старший слідчий в ОВС слідчого управління Головного управління Національної поліції в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі майор поліції



Ігор ТКАЧ